

**UCHWAŁA NR XXXVIII/232/2021
RADY MIEJSKIEJ MIEROSZOWA**

z dnia 29 lipca 2021 r.

w sprawie nadania tytułu Honorowego Obywatela Gminy Mieroszów

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 poz.713 ze zm.) oraz Uchwały Nr XXII/156/2020 Rady Miejskiej Mieroszowa z dnia 30 lipca 2020 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu nadawania tytułu "Honorowy Obywatel Gminy Mieroszów", Rada Miejska uchwała co następuje:

§ 1. Nadaje się pośmiertnie Panu Krzysztofowi Kieślowskiemu tytuł Honorowego Obywatela Gminy Mieroszów.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Mieroszowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Mieroszowie.

Przewodnicząca Rady Miejskiej

Violetta Kopka

Uzasadnienie

Krzysztof Kieślowski przyszedł na świat w okupowanej Warszawie (27 czerwca 1941 r.), ale kolejne lata spędził w podróżach – przede wszystkim wędrując po dolnośląskich miasteczkach Ziemi Odzyskanych. To w nich chory na gruźlicę ojciec przyszłego reżysera szukał pomocy zdrowotnej. Najważniejszym miasteczkiem dzieciństwa było poniemieckie sanatorium i dziś zaś cenne miejsce pamięci, gdzie znajduje się archiwum twórczości reżysera. Kieślowski spędził tu wiele lat życia, chodził do kina, a w nieodległym Mieroszowie uczęszczał do szkoły. To bardzo ważna przestrzeń w życiu Kieślowskiego i to nie przypadek, że właśnie w Sokołowsku powstał Instytut Twórczości Kieślowskiego. Kinoteatr „Zdrowie”, czyli kino młodości Kieślowskiego, jest miejscem o wyjątkowej historii i tradycji. Był częścią, niegdyś sławnego na całym świecie, kompleksu sanatoryjnego dra Brehmera. Programem kulturalnym uatrakcyjnił kuracjom życie w Sokołowsku. Sala teatralna granoczyła z hotelem „Bergland”, na drewnianej scenie odbywały się liczne spektakle i recitale, a muzycy grali na żywo z orkiestrą. Po wojnie repertuar poszerzył się o projekcje filmowe oraz spotkania w ramach powołanego DKFu. W tym miejscu odbywały się również spotkania towarzyskie, występy okolicznościowe, koncerty młodych zespołów. Od lat sześćdziesiątych XX w. Kieślowski portretował polską rzeczywistość doby PRL-u. Nie szczędził w swoich filmach gorzkich obserwacji, ale zawsze pozostawał w nich żarliwym humanistą. Wybitny dokumentalista, który opisał dogłębnie polską rzeczywistość – *Urząd* (1966), *Refren* (1972), *Z punktu widzenia nocnego portiera* (1977), *Gadające głowy* (1980). Kieślowski podróżował filmowo nie tylko z Polski do Francji, ale także z dokumentu do fabuły. Do legendy polskiej telewizji przeszedł „Dekalog” – monumentalny serial, który opowiadał w nowatorski sposób o potrzebie duchowości, namiętnościach i lękach Polaków i Polek w momencie polskiej transformacji. Reżyser zapragnął, jak to określił, opowiadać „proste historie”, klarowne, logicznie zbudowane, bez śladów walki z żywiołem rzeczywistości. Stojąc na rozdrożu mógł Kieślowski oczywiście wybrać inaczej, równie dobrze mógł zostać polskim Kenem Loachem, którego twórczość tak go swego czasu fascynowała. Po sukcesie na międzynarodowym festiwalu w Cannes (Nagroda Jury dla „Krótkiego filmu o zabijaniu”) Kieślowski pracował we Francji. Stał się jednym z najsłynniejszych polskich reżyserów na świecie. Ceniony zarówno za obserwację jak i za metafizyczne zacięcie, udawadnianie, że w świecie nas otaczającym jest coś głębszego. Kieślowski odważnie odniósł się również do idei fundamentalnej dla współczesnej Europy i UE – wolności, braterstwa, równości. Polski mistrz stał się filozofem dialogu, nie tylko filmowego. Reżyser był wielokrotnie nagradzany za swoją twórczość, m.in. Europejską Nagrodą Filmową „Felix” oraz Złotym Lwem w Wenecji. Był także nominowany do Nagrody Akademii Filmowej (Oskara) za „Trzy kolory. Czerwony” (1994) w kategoriach „Najlepszy reżyser” i „Najlepszy scenariusz oryginalny”. Jego kino naśladowali tacy reżyserzy, jak Tom Tykwer i Jerzy Stuhr. Krzysztof Kieślowski należy do najwybitniejszych postaci w dziejach Polskiej Kinematografii. Jego filmy na stałe wpisały się w dziedzictwo rodzimej kultury, stając się jedną z najbardziej wartościowych w świecie manifestacji wielkości polskiego kina, jego intelektualnej głębi i etycznej wagi.